

derimod kunde jeg tænke mig, at ogsaa vi fra vor Side kunde gaa med til at nedsætte Afstanden, de 50 m, f. Eks. til det halve, naar der samtidig kom en Bestemmelse, som mangler i Loven af 1922, om, at det er forbudt at skyde ind over anden Mands Grund. Naar denne Bestemmelse kom med, er 25 m lige saa betryggende som 50 m, og saa vil man undgaa de forskellige Tilfælde, man har fremdraget, at man i Virkeligheden har umuliggjort Jagt paa visse Vige og Fjorde, fordi de ikke var 100 m brede. Det er en af de Ting, som jeg mener, man i det kommende Udvalg vil kunne enes om at rette, hvis man overhovedet fra socialdemokratisk Side ønsker en Realitetsbehandling af hele denne Sag, ønsker visse Ændringer indført i Loven til Trods for, at man ikke kan faa gennemført de principielle Ændringer, som jeg paa Forhaand mener, det er ganske udelukket for den højtærede Landbrugsminister at kunne føre igennem baade i dette høje Ting og i det andet høje Ting.

Naar Ministeren nu foreslaar helt at stryge Kapitel II. om Jagtrettens Udøvelse, er dette, som jeg nævnte i Begyndelsen af min Tale, en lige saa — hvad skal jeg kalde det: alvorlig Foranstaltning overfor den danske Fauna som det at ville lade Jagtretten følge Brugsretten. Naar man endelig har truffet en saa afgørende sund og virkelig betydende Foranstaltning som den at indføre Jagttegn, kan jeg ikke tænke mig Muligheden af, at det høje Ting ganske kort Tid efter virkelig vil gøre et saa mægtigt Tilbageskridt som at gaa bort derfra igen, thi Indførelsen af Jagttegn var netop en Foranstaltning, som var paakrævet ifølge hele det Civilisationsstandpunkt, hvorpaa den danske Befolkning staar. Det er naturligt, at et civiliseret Samfund, som tager overordentlig stærkt Hensyn ikke alene til Menneskeslægten, men ogsaa til Dyreriget, maa træffe saadanne Bestemmelser, at ikke alle og enhver, som man gjorde i Oldtiden, kan gaa ud og slaa ihjel paa Veje og Stræder, enten det nu er Mennesker eller Dyr. Jeg synes derfor, det er ganske indlysende, at Samfundet maa kræve Indseende med, hvem det er, der driver Jagt, og dette Indseende har det aldrig haft før, det opnaaede det gennem Jagtloven af 1922 derved, at Loven bød, at ethvert Menneske, som ønskede at drive Jagt, skulde løse Jagttegn. Dette Jagttegn har, siger man fra anden Side, vakt Harme og Forargelse ude i Befolkningen. Jeg mener nej, det har det aldeles ikke; det, der har vakt Harme ude i Befolkningen, er, at man krævede to Kroner af den Mand, som

ønskede at gaa paa Jagt paa sin egen Grund, og særlig pinte det alle disse Mennesker, at de skulde være med til at fede Sognefogeden. Nu hører jeg af det ærede Medlem Hr. Hedegaard, at han har faaet en Toddy i Stedet — jeg forstod ikke rigtigt det ærede Medlem, jeg syntes, han talte noget om, at det gik op, jeg ved ikke, om det var Toddyen eller denne Ydelse, der gik lige op; hvis det var Toddyen, der gik op, maa den have været af daarlig Beskaffenhed, men det kan ogsaa være, at det var flere Toddyer, der blev ydet til Gengæld for Betalingen for Jagttegnet, og saa kan man nok naa til det Stadium, hvor Toddyen gaar op igen. Jeg maa fastholde, at Harmen mod Jagttegnene er begrundet i, at man skulde betale rede Penge for at faa Lov til at gaa paa Jagt paa sit eget Jagtterritorium, og vi fra vor Side skal ikke have det allerringeste imod — det har vi for øvrigt fremhævet i Fjor, da der blev fremsat et lille Forslag om Forandring i Jagtloven — at opgive de to Kroner, men vi vil ikke opgive Jagttegnet. Vi kunde tænke os, at man f. Eks. krævede som en absolut Betingelse for at faa Jagtkort, at vedkommende skulde dokumentere overfor Sognefogeden, at de havde ansvarsforsikret, saaledes at Folk, som bliver ramt af disse Søndagsjægere, som forefindes i ret stort Antal, er sikre paa at faa Erstatning. Jeg synes, dette er et fuldt ud berettiget Krav, man er herhjemme i Virkeligheden kommet ind paa at skulle ansvarsforsikre for alt muligt, hvad jeg i og for sig finder rimeligt. Her er virkelig et Omraade, hvor Ansvarsforsikring er paa sin Plads, thi vi læser i Aviserne Aaret igennem om ikke saa faa Ulykkestilfælde, hvor en, der har ligget bag en Tjørnebusk for at passe paa Harer, er kommet til at skyde en gammel Kone eller et Barn i Stedet. Der foreligger intet om, at disse Mennesker har kunnet betale den Erstatning, som det var rimeligt, at de paagældende fik paa Grund af udstaaet Svie eller Smerte, eller eventuelt deres efterladte, fordi Forsørgeren blev taget fra dem. Jeg mener derfor, den højtærede Minister skulde have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold. Naar den højtærede Minister en Gang faar Ordet, haaber jeg, vi vil faa at høre, at han ganske slutter sig til Tanken om Indførelse af Ansvarsforsikring for dem, der ønsker at drive Jagt; saa tror jeg, vi kan give Afkald paa de to Kroner til Jagttegnet, og saa kan vi eventuelt indføre andre Jagttegn, som imødekommer Ministeren ved, at Prisen gøres forskellig, efter som man gaar paa